

slušam“ in dobil sem v odgovor: „Le poslušaj pa priden bodi!“ Nihče ni mislil na to, da bi se na takem prepihu prehladil, in morda se tudi nobenkrat nisem, kajti predno se nisem odpeljal v šolo, nisem bil nikoli bolan, to so mi večkrat pravili.

Naj bo dovolj tega, saj vobče to ne more zanimati, toda meni bi se videlo, da nisem vsega povedal o burji, ko bi bil zamolčal, kar mi je za vedno ostalo v spominu in česar sem se dolgo vrsto let vselej spominjal, ko sem pogledal na to okence. Živo se te muzike tudi spominjam, kadar se peljem ob burji mimo telegrafskih drogov. Domalega vsak ima drugo muziko. —

(Dalje prihodnjič.)

V album.

B. S. K.

Tam v samostanu.

<p>Iam v samostanu belem zaprla sem mlade dni, a srcá, svobodne volje, zakléniti možno ni!</p> <p>Molitev, post in pokora, kesanje, ne vem zakaj . . . In skrita ljubezen v srcu, ah, hkratu pekel in raj.</p>	<p>Molitev in misel sveta, in sanje o srečnih dneh — priplaval za solzo blestečo na lice je sladki nasméh . . .</p> <p>Brezskrbni dnevi mladosti odšli so mimo nas, in v zlatorumenem polju zorel je žitni klas.</p>
---	--

Obvaruj te Bog v pokoju,
o tihi samostan,
pozdravljeno mlado jutro
pozdravljen moj novi dan!

Moj novi dan . . .

<p>Iz dalje prihaja naproti meni pomladni dan, rodi ga srebrno jutro iz samih rož in sanj . . .</p> <p>O sanje dekliške! Molitve svete ve ste izraz: radost, smehljaj v očesu in v srcu pesmi glas!</p>	<p>Ne ve za dneve mladosti, kdor sanjal o sreči ni, saj v popju sniva cvetje in vesna ga prebudi.</p> <p>Saj v popju sniva cvetje. . . . Iz rahlega snu je vstal polbledi cvet ob žarkih iz snežnobelih tal . . .</p>
--	---

En solnčni poljub z vedrine! —
 In v srcu se prebudi
 ljubezen, družica mila
 jasnih, mladih dni . . .

Ljubezen, družica mila . . .

V večer . . . Pod nebom trepeče Pokoj v očeh? — Nemara!
 v tihoto hladni zefir . . . Nebó v očeh ti leži . . .
 To diha vesoljna zemlja In straži ti tiho srečo:
 tja v tihi nočni mir . . . Ljubezen mladih dni. —

Sorodna nebo in zemlja, O saj vseмир neskončni
 in večna sorodstva vez . . . giblje neznanska moč
 In srcé človeško! Kaj svetega in séli se v srca sorodna
 ti imaš od nebes? — tak tiho, mimogredoč!

Sorodna srca . . .

V sorodnih strunah sámí In prosijo melodije
 akordi se prebudé polne vibriranja
 in dihajo tihe pesmi . . . pesmi veselih glasov,
 Iz strune v struno zvené. in ne umiranja! —

V sorodnih srcih sama
 ljubezen se porodi . . .
 in prosi . . . prosi življenja
 dolgih, jasnih dni! —

Naj prosim življenja? . . .

Pri zibelki moji so stale In druga: „Ná strune srebrne!
 sred- tihe polnoči Izvablaj akorde iz njih
 in srečo prorokovale in poj v trenutkih veselih
 mi rojenice tri . . . in urah prežalostnih!“ —

Dé prva: „Čuj, dete! Ne plakaj! In tretja resno dostavi:
 Otreti si solz ne znaš! . . . „Kaj naj prorokujem ti jaz?
 Počakaj, v življenju počakaj Od jutra do večera
 in redko se nasmehljaj!“ — ti bo prekratek čas.“ —

M. P. Nataša.